

De ha nem tenné is

Mit élsz át, amikor nemet mond neked valaki? Isten is mond nemet, mert Isten irántunk való szeretete nem abban nyilvánul meg, hogy minden kérésünket teljesíti. **2. oldal**

Az eleve elrendelés

A predestinációról mindenkinek önkéntelenül is Kálvin János jut eszébe, a közvélemény reformátorunk központi tanításának tekinti. Ez azonban téves elképzelés! **3. oldal**

Kik fognak üdvözülni?

A karthagói Cyprianus egyházatya szerint a római katolikus egyházon kívül nincs remény sem a bűnbocsánatra, sem az üdvösségre. De vajon mit mondott erre Kálvin? **3. oldal**

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2017. JÚLIUS • 28 ÉVFOLYAM 13. SZÁM

Eleve elrendelve

Református hitünk talán legfontosabb – és ugyanakkor legfelfoghatatlanabb – hitigazsága Isten eleve elrendelő szándéka. Azt valljuk ezzel, hogy a bennünk végbemenő megtérést és megszentelődést nem mi magunk döntöttük el, hanem Istennek Szent Lelke indította el és teljesíti azt be mibennünk. Ingyen kegyelemből, Isten kiválasztó döntése értelmében kapjuk, arra nézve nekünk döntési lehetőségünk nincs. Megtérésünk drága titkát tehát nem fogalmazhatjuk meg úgy, hogy „megtaláltam Istent”, hanem sokkal inkább úgy, hogy „Isten megtalált engem”. „Embereknél ez lehetetlen” mondja Jézus Krisztus tanítványainak az üdvösségről. Istentől ered tehát minden lelki tartalom az életünkben. Az

ember teljes romlottságában nem is lehet ez másképpen, mert ha akaratunkban maradt volna bármi, ami Isten után vágyakozik, akkor romlásunk nem lenne teljes. De hát teljes, és így minden Isten után való kiáltásunk, vágyakozásunk, imánk és megtérésünk nem a miénk, hanem Isten döntése és eleve elrendelése. Nagy titok ez, és se nem tudjuk, se nem lehet kibogozni ennek a szálait. Nem tudjuk, hogy Isten kinek, mikor, hogy adja a vágyakozás és megtérés ajándékát. Azt se tudjuk, hogy kinek miért nem adja. Legfőképpen azt nem tudjuk, hogy nekünk miért adta. Elég, ha egyet tudunk: minden az Ő szerető, irgalmas kezéből és végtelen akaratából jön.

Életre teremtve

Gyalogos ember lévén sokféle emberrel van alkalmam találkozni az utcán. Elég, ha az arcokra nézek, és máris hajlamos vagyok átvenni a szembejövők hangulatát. Egyik blazírt szemekkel bámul előre, látszik, hogy gondolatban már előrébb tart, és nem a fényes jövő tündöklök előtte. Másik szempár tele könnyel, mélyen megbánhatták: talán szerelmi csalódás. Harmadik éppen csikket kotorász a kocsmá előtti hamuzóban, bármily hihetetlen, ez tűnik szinte a legboldogabbnak, mert, aki keres, talál. Sokféle ember, kedv, életkedv, cél nélkül. Sokan magányosan, még ha társaságban is vannak, látszik, hogy fáj az élet.

Egyszer egy ilyen ember ballagott haza egykedvűen az orvostól. Kezeit zsebre téve, nem nézett se jobbra, se balra, csak maga elé meredt szomorúan. Egyedül volt, nem tartozott senkihez, ezért vehette tudomásul nyugalommal a diagnózist: nem gyógyítható. Csak rózsa az utcákat, nem számított, esik vagy fúj. Gondolatai nem voltak, legyen már vége. Tudomásul vette az állapotát, küzdeni nem akart, nem volt ereje hozzá. Persze nem dobtá el az életét, de megbékélt valahogy. Ment, lassan, fejét lehajtva, szemben a széllal. Lépésről lépésre. Hirtelen megállt, valami szokatlan bontotta meg az egyhangúságot. (folytatás a 2. oldalon)

Életre teremtve

(folytatás az 1. oldalról)

Észrevett egy virágot. Azt a virágot, ami még reggel nem volt sehol. Hogy is lett volna, hiszen csupa beton minden. Egy sárga kis foltocska... egy betonrepedésben. Hogyan? Mióta? Miért? Kérdések sorjázta a fejében, miközben szinte megbabonázva nézte az árva kis életet. Közben pillanatonként mehökkent saját magán is. Régóta nem érdekelte szinte semmi, és most egyszerre itt áll, és nézi ezt a pici csodát... És kérdések fogalmazódnak meg benne. Furcsa érzés volt... megint érezni. Érdeklődni valami iránt, szépnak látni valamit. Már el is felejtette szinte, hogy milyen az. Nem tudott szabadulni. A virág tisztasága, léte, kisugárzása fogva tartotta.

Leguggolt a virágocska elé, kinyújtotta az ujjait, óvatosan megérintette a virág szirmait, nem tudta, miért teszi, csak érezte, hogy meg kell tennie. Puha volt és meleg. Meglepően szokatlan ez egy virágtól. A virág élni akarása teljesen letaglózta, magával ragadta. Pár lépésre volt csak otthonról, mégis rohant.

A virágnak szüksége van rá! Ötlött fel benne egy pillanatra. De már futtában csak. Vitték a lábai, a szíve. Azok az érzések, amiket már rég eltemetett magában. Felvitte a lakásba, és helyet meg fészket csinált neki egy régi cserépben, elrendezte a földet, óvatosan beletette a növénykét, és helyet csinált az ablakban egy védett helyen. Érze a nap, de a szél ne bántsa. Gondosan, óvatosan. Végtelen nyugalommal és szeretettel nézte a kis növényt. Órákon át. Beszélgettek, szavak, hangok nélkül, csak az érzékek nyelvén.

Az ember hosszú-hosszú évek óta nyugodtan és pibentetően aludt. Elkerülték a rémei, a fájdalmai. Reggel kipattant a szeme és a virágot kereste a tekintetével. Ami nem volt nehéz, hiszen még elalvás előtt abba az irányba fordította az ágyát. Igen! Ott volt, várta, hogy felkeljen, és addig a reggeli napfényben illegette a szirmait, szerette a napot. Az ember megnyugodott, elmosolyodott és a székhez lépett ahová este a ruháit hajtogatta. Végigkutatta a zsebeit és megtalálta a gyűrött papírt, amit még tegnap adtak neki az orvosnál. Elővette, elolvasta újra, egy név és egy telefonszám, egy új lehetőség, egy komolyabb esély. Felemelte a telefont. Tárcsázott. Most már élni akart... Volt Kiért.

Paradicsomnak te szép élő fája, Sáron rózsája, add vissza minden lekonyult ember szívébe az élni akarást, az életkedvet. Hogy kezdjenek el élni. Hogy legyen mit mesélni. Hogy ne féljenek az élettől.

RÁCZ ERVIN

De ha nem tenné is...

„Kicsoda az az Isten, aki ki tudna szabadítani titeket a kezemből? Sadrak, Mésak és Abédnegó erre így felelt a királynak: Ó, Nebukadneccar! Nem szükséges, hogy erre feleljünk neked. Íme, a mi Istenünk, akit szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből és a te kezedből is, ó, király, ki tud szabadítani minket. De ha nem tenné is, legyen tudodra, ó, király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és az aranyszobrot, amelyet fölállítottál, nem imádjuk.” (Dán 3,16-18)

Mit élsz át, amikor nemet mond neked valaki? Haragot, csalódást, kiábrándulást? Nem más ez, mint a bennünk lakozó büszke ego, a sértett én hangja: miért nem engedelmeskedik a másik a kérésemnek? Valami régi, ősi uralkodási vágy önti el ilyenkor a lelkünket: nem tudjuk elfogadni a nemet, a visszautasítást. Se embertől, se Istentől.

Isten is mond nemet az Ő gyermekeinek. Isten irántunk való végtelen szeretete nem abban nyilvánul meg, hogy minden kérésünket teljesíti. Ezt még egy bölcs szülő sem teszi a gyermekével szemben! Ennek ellenére, ha valamit nem kapunk meg Istentől, sértett gyermekként viselkedünk: nem is szeretsz engem, én se szeretlek téged!

A SZÍV KIÖNTÉSE

A legnehezebb helyzetben akkor vagyunk, amikor az életünkért könyörgünk Istenhez. A félelmetes, gyógyíthatatlan betegségek jelen vannak az életünkben, hol erről, hol arról halljuk, hogy hiába küzdött, hiába imádkozott, elragadta a kérlelhetetlen betegség. Meghalt. Ezt is nehéz elhordozni, a másik ember meg nem hallgatott imádsága és halála is megingathat bennünket hitünkben, hát még ha a saját életünk a tét? Amikor a saját életünkért könyörgünk szerető, hatalmas Istenünkhöz, és nem hallgatja meg?

Mit kell tennem, amikor Isten mond nemet a kérésemre, amikor nem szabadít meg, amikor nincs tovább? Mit kell tennem, amikor érzem, hogy a visszautasítás miatt harag, kiábrándulás és hitetlenség gyűl a szívemben Isten ellen? Az Ige megmutatja az utat ebben a kilátástalan helyzetben is!

Mindenekelőtt látnunk kell, hogy Isten gyermekei nem zárkóznak el a meg nem hallgatott könyörgés, az elmaradt menekülés lehetősége elől. Beszélnek róla! És miért ne beszélnének? „Mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt” – figyelmeztet bennünket Pál apostol. Észrevettük? Nem a válasz, a meghallgatott kérés, a gyógyulás tölti el hálával Isten gyermekét, hanem a lehetőség, hogy elmondhatta Istennek a kérését! A szív kiöntésének lehetősége a drága ajándék!

Nem mindig van hit, bizalom és megnyugvás a szívben! Van úgy, hogy félelem, panasz,

vád és harag gyűlt össze bennünk Istennel szemben. Ezt is feltárhatjuk Istennek, minden elkeseredett dühünket Rá önthetjük, nem fog megharagudni. Nagy ajándék az Isten színe előtt szabadon, bizalommal való szólás lehetősége.

A HALÁL ÁRNYÉKÁNAK VÖLGYÉBEN

„Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk.” Súlyos figyelmeztetés ez: nem minden kérdésre van válasz, nem minden helyzetnek van megoldása, nem minden helyzetre tudunk válaszolni. Nem könnyű ezt elfogadni, hogy vannak helyzetek, amikor nincs tovább, amikor nem lehet tovább lépni, amikor elérkeztünk a falig. Ne érezzük magunkon a válaszadás kényszerét. Mekkora csábítás ez, hogy a meg nem hallgatott imádságra valami választ, magyarázatot keresünk! Ilyenkor születnek meg a szívben a gonosz gondolatok: biztos rosszat tettem, megérdemlem a betegséget és a halált, biztos nem is vagyok hívő, nem választott ki Isten az üdvösségre, nem is szeret Isten, nincs is Isten! Milyen könnyen megtelik a mindig mindenre válaszolni akaró szív gonosz gondolatokkal! Pedig egyszerűen csak el kellene fogadnunk: nincs válasz, nem kell válaszolnunk erre! Ilyenkor nem mondhatunk egyebet, mint amit Istennek annyi más hűséges gyermeke is mondott: te tudod, Uram!

„A mi Istenünk, akit mi szolgálunk.” A „te tudod, Uram” emlékeztet egy fontos dologra: szolgálak vagyunk és Urunk rendelkezik feletünk. Ebben az igében a héber „szolgálni” kifejezés azt jelenti, hogy olyan helyen szántani, ahol addig még soha nem szántottak. A válasz nélkülség, a kilátástalan betegség, a halál közelsége olyan föld, ahol még nem szántottam. De ha Uram, akinek szolgálja vagyok, ezt kéri, akkor ott kell szántanom, még akkor is, ha én magam már nem ehetem a gyümölcséből.

„Isten ki tud szabadítani”. Istené a hatalom. A kiszabadítás hatalma is, a betegség és a halál feletti hatalom is. Vannak viszont helyzetek, amikor Isten, bár ki tudna szabadítani, nem szabadít ki. Azért nem, mert más terve van velem. Ilyenkor Isten nem kiszabadítani, hanem megszabadítani akar. Megszabadulni pedig azt jelenti, hogy feltételekhez nem kötődni, nem félni, szabadon igent mondani.

„De ha nem tenné is, akkor sem tisztelünk idegen isteneket”. Mi nem csak akkor szolgáljuk az Urat, ha kiszabadít. Szolgálatunk, hitünk és hűségünk nem üzlet. A lelkünk nem eladó. A testünk felett rendelkezhet a betegség, a pusztulás, a halál, de a lelkünk nem eladó. „De ha nem tenné is...” – olyan szolga bizonygatója ez, aki nem csak engedelmesen szolgálja, hanem szereti is az ő urát.

ISKY ISTVÁN

Predestináció: az eleve elrendelés

A predestináció szót hallva mindenkinek önkéntelenül is Kálvin János jut eszébe. Személye olyannyira egybekapcsolódott az eleve elrendelés tanával, hogy a közvélemény reformátorunk központi tanításának tekinti. Ez azonban téves elképzelés!

Amint hamarosan látni fogjuk, Isten kiválasztásának kizárólagossága már jóval Kálvin kora előtt felbukkant a nyugati teológiában, illetve Kálvin *Institutio*jának első kiadásában (1536) még nem szerepelt különálló tanításként, a *Genfi Kátéből* pedig teljességgel kimaradt.

Kálvin János számára ugyanis nem a szabad akarat összefüggésében vált fontossá az eleve elrendelés (a modernkori determinizmus szerint az emberi sors előre meg van írva), hanem Isten kegyelmi kiválasztásának (indokolatlan jótetszésének) magyarázatoként az ember megváltására és üdvözítésére nézve.

A NYUGTALAN SZÍVŰ AUGUSZTINUSZ

A predestináció atyjaként sokkal inkább Augustinus egyházatyát tartják számon, aki majd' ezer évvel Kálvin előtt fogalmazott meg szilárd tanítást Pelágusz eretneksége ellen. Az ír szerzetes a szabad akaratot egyfajta voluntarizmusként értelmezte (az akarat elsődlegességének elve, ami szerint a tudattól független törvényszerűségek, szükségszerűségek nem léteznek, vagy azokkal nem kell számolni, mert az erős emberi akarat ezek felett győzedelmeskedhet), amivel Krisztus váltságát kisebbitette.

Augustinus válaszként az eredendő bűn tanát dolgozta ki, illetve a Róm 9,21 alapján a predestinációt Pál fazekas-metaforája szerint magyarázta: a fazekas hatalmában van, hogy ugyan abból az agyagból tisztességre vagy becstelenségre való edényt formáljon.

Az eleve elrendelés nehézsége a kizárólagosságban van. Isten egyeseket eleve üdvösségre, egyeseket pedig eleve kárhozatra rendelt, amivel Istenre hárítja a döntés felelősségét: „ha Isten akarja, akkor úgyszólván üdvözülök, ha viszont nem akarja, akkor hiába igyekszem azt megszerezni.”

A középkor félutas megoldása az volt, hogy háttérbe szorította az eleve elrendelés prescencia jellegét (Isten öröktől fogva tudta, hogy kik fognak hinni), és ezzel egy időben az eredendő bűn szünergizmusát (az ember együttműködik Isten kegyelmével) igyekezett kihangsúlyozni. A bűnessel a szabad akarat nem szűnt meg, csak meggyengült. Isten kegyelméből ezért ki lehet esni, igaz a bűnbánat révén ismét vissza is lehet térni.

A középkori teológia annyira tartott attól, hogy Augustinus predestinációját kizárólagosként fogják értelmezni, hogy ezen a félúton maradt. A szemipelagianizmus szerint ugyanis Isten kegyelme csak azokra érvényes, akik bi-

zonyos feltételeknek megfelelnek (eleve elrendelés helyett feltételes elrendelés). Annyira félték Augustinus „előelrendelésétől”, hogy egy Gottschalk nevű alsó-szász szerzetes, aki felevenítette tanait, egy 848-ban tartott zsinaton azzal nyilvánítottak eretnekké, hogy tanaiban Isten tette meg a bűn okává.

A MEGFEJTHETLEN TITOK

Kálvin a predestináció tanával arra akart választ adni, hogy az evangélium befogadása miért nem egyforma mindenképpen, aki azt hallja? Ebben a kérdésben különösen hangsúlyozta a sola gratia (egyedül a kegyelem) reformatori elvét. Az üdvösség ugyanis Isten merő jóvoltából származik. A kegyelem az emberi logika zsákutcája, az eleve elrendelése pedig egyenesen Isten önkényes igazságtalansága, amiért nem tartozik az embernek elszámolással! Isten kiválasztása az Ószövetségben nem népe alkalmassága miatt történt, az Újszövetségben szintén egyedül Isten szuverén döntésén múlik a kegyelemre való kiválasztása.

A kegyelem a bűnbánat nyitott ajtaja, amit maga az Isten hagy nyitva az ember számára. Csak azokra érvényes, akik belépnek rajta. A kívül rekedőket azonban nem Isten zárja ki! Ez az ún. pozitív predestináció, amit főleg a lutheránusok hirdettek Kálvin korában: Isten kiválasztása csak az üdvösségre vonatkozik, a kárhozatra nem. A kárhozat magától jövő következménye az ember elutasító válaszának.

Kálvin predestináció-magyarázatát tehát nem érthetjük meg alaposan korától függetlenül. Reformátorunk alapvető célkitűzése ugyanis annak alátámasztása volt, hogy az üdvözülés kizárólag Isten ügye, nem engedte azt át sem egyházának, sem egyháza vezetőinek! Isten szuverenitásánál nem lehet fontosabb az ember szabad akarata sem. Még egy ilyen individualizálódó világban sem, amit ma élünk!

TOKÁR SÁNDOR

Kik fognak üdvözülni?

A karthagói Cyprianus egyházatyja (200k-258) szerint az egyházon kívül nincs remény sem a bűnbocsánatra, sem az üdvösségre. Aki Istent Atyjának vallja, annak nem lehet, hogy az egyház ne legyen anyja. A reformáció korában ebből levezetve azt tanították, hogy a római egyházon kívül nincs üdvösség! De vajon mit mondott erre Kálvin?

Reformátorunk a Szentírás alapján vallotta a látható és a láthatatlan egyház különbözőségét, a búza és a konkoly példázata szerint. Az egyházat (még sajátját sem!) tehát nem bűn nélküli valóságnak tekintette, hanem annak a helynek, ahol az ember naponként Krisztus erejére van utalva.

Az egyház egységét az Apostoli Hitvallás szellemében vallotta. A Hiszekegy római katolikus használatában szereplő „katolikus anyaszentegyház” ugyanis nem a római szervezetű egyházra utal, mintha csak ott lehetne üdvözülni (a hitvallás megfogalmazása jóval a második nagy egyházszakadás előtti!). A katolicitás tudniillik egyetemességet jelent térben és időben. Az egyházhoz tartoznak a lakott földön élő minden hívők, és azok is, akik előttünk éltek.

Ahhoz hasonló félreértés ez, mint a nálunk, reformátusoknál használt régies „közönséges anyaszentegyház”, ami természetesen szintén nem a mai becsmérő jelentéssel bír, hanem ugyanúgy az egyetemesség kifejezésére került be a hitvallásba.

Kálvin levelezéseiben egyértelműen és világosan papírra is veti, hogy az ő vágya az, hogy az egyház ismét helyreállíttassék. Thomas Cranmernek (1489-1556), az angol egyház fő reformátorának azt írja, hogy századuk legnagyobb nyomorúsága a szakadás, és mindent elkövetne azért, hogy újra egység legyen Rómával. Ezért még a szervezeti és liturgiai (pl. oltárkép) különbségektől is hajlandó lenne eltekinteni. Bár nem tekinti azokat adiaforon (az üdvösség szempontjából lényegtelen) dolgoknak, mégis alárendelné azokat az egyház egységének érdekében.

Hogy ennek mennyire lett volna haszna, azt már nem tudjuk meg. Isten szándéka más volt. Azt azonban jól látjuk, hogy még Kálvin idején is elevenen élt a reformátorokban a „régis” egyház megjobbulásának reménye.

Kálvin alázatossága legyen a türelem példája: nemcsak azt nem jelenthetjük ki, hogy kik üdvözülnek, de azt sem tudhatjuk biztosra, kik nem fognak.

T. S.

Turáni átok

Az ősi monda szerint, melynek sokféle változata terjedt el, mi, magyarok meg vagyunk átkozva. Időszámításunk előtt a belső-ázsiai hegyek és a Kaszpi-tenger között élő turáni törzsek „sötét” életet éltek. Őseik valamikor réges-régen súlyos áru- lást követtek el. Bűnük abban állt, hogy a bölcsességet, amelyet szent jóslatokban kaptak, nem a közösség javára használták fel, hanem önző módon hatalmi törekvé- seik szolgálatába állították. Ezzel átkot vontak magukra és utódaikra. A legen- da szerint az úgynevezett „turáni átok” mindenütt veszekedést és ellenségeskedést szül. A viszály beékelődik a közösségekbe, és hatását akkor fejt ki leginkább, amikor a legnagyobb szükség lenne az egyetértés- re, az összetartásra.

Mi biztosan messziről jövünk – mond- ja Ady – és ezért mindenről elkésünk, de meghalni sem tudunk nyugodtan. Mert ha lenne egy percnyi békességünk, akkor vé- günk, végünk!

Mi már megjártuk a Hadak útját, és mégis újra meg újra háborog lelünk. Az öngyilkossági statisztikákban is első helyen vagyunk. Kihalóban a nemzet, és nagyon pesszimistán néz a jövőbe, ami a Sötétség árnyékát veti ránk.

Talán éppen a legendában van a rej- tély kulcsa: kulcs a kapuhoz, mely kiutat mutat a mostani helyzetből és mindenkori gyógyírt nyújthat a magyar lélek számára.

Talán a pártütés és viszálykodás le- küzdésében van a megoldás. Amikor az emberek fölöslegesen vitatkoznak, okos- kodnak, fontoskodnak, elvész az egyetér- tés esélye, mert a türelmetlenség, a hiúság, az irigység, a hiszékenység, az elégedetlen- ség uralkodik. A rivalizálás pedig felteszi fejére a koronát, hiszen csak egy dolog számít: győzni mindenáron. Politikus- komédiások üznek tréfát a legszentebb eszmékből, legigazabb érzelmekből. Hazug szívére szorítja kezét az ál-hazafi. Pókokba merevedik, színészi szónoklata elámít. Közben befelé mosolyog, agyában már javára számít.

A történelem kereke körbe jár, nemzet rendje kuszálódik. Átok van rajtunk, ősi babona sípol füleinkbe? A sors a sorsunk: szórva, megtépetten s ritkulva. Talán jobb lenne a magyar léleknek, ha ez a szörnyű- ségesen szép legenda nem is létezne.

De minden rossznak, bajnak van el- lenszere s ez nem más, mint Isten Lelkének ereje – egyedül ez az orvosság. A rosszat, az átkot, jóval győzd meg, akkor szelíden lefegyverezheted.

VERES PIROSKA

Az önpusztító modern élet

Körül vagyunk véve gépekkel, amik a kényel- münket szolgálják. Ha nagyanyáink meglátnák, hogyan nevelik a mai anyukák a gyerekeket, és rendezik a háztartást, el sem hinnék, hogy nem kell pelenkát mosni, kenyeret dagasztani, lehet filmet nézni, míg a mosógép mos, valamint fél óra alatt lehet ebédet készíteni.

Minden nap használjuk, sőt már kisgyerek- kortól ott van a kezekben: a telefon vagy a tablet. A gyerek kevesebbet sír, ha odaadjuk neki, érdekesebb számára, mint a televízió, és a nagyszülők csodálva nézik az alig pár éves unokát, milyen bravúrosan kezeli azt az érin- tőképernyős telefont, melyet ők a kezükbe se nagyon szeretnek venni vagy nehezen tanulták meg a használatát. Milyen veszélyeket rejt? A gyermek nem mászik, nem ugrál, nem mozog eleget, sőt minél korábban adjuk a kezébe, an- nál inkább függővé válik tőle, ahogy nő.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a televízió- t sem, tudva azt, hogy az átlag napi több órát tévéznek. Egy ausztrál tanulmány szerint, mely egy 8800 emberen végzett, 6 éven át tartó viz- gálat eredménye: minden egyes óra, amelyet az emberek a televízió előtt töltöttek, naponta 18 százalékkal növelte a szív- és érrendszeri beteg- ségek és 9 százalékkal a rák kockázatát.

Ejtsünk néhány szót a televíziózás, inter- netezés, valamint az irodában dolgozás hát- rányairól, vagyis az ülő életmódról. Ma szinte mindent gépek végeznek helyettünk, és nagyon keveset mozognak ahhoz képest, amennyit mo- zognunk kellene. Mivel órákat töltünk egy helyben ülve, ma sokkal több a gerincprob- lémás ember, mint az egészséges. Valamint a hosszas ülés egészségtelen hatással van a vér- cukorra és a vérzsírszintre is.

Nagyon fontos ráirányítani a figyelmet az étkezési szokásainkra is, hiszen ez egy nagyon összetett kérdés. Egyrészt ott van a mai gyere- kek megnövekedett édesség- és üdítőfogyasztá- sa. Iskolás gyerek anyja lévén roppant nehezek a mindennapok a legtöbb szülő felelőtlen gon- dolkodása miatt. A mai gyerekek nem tesznek uzsonnát, hanem pénzt adnak, így nem ételt visz az iskolába, hanem édességet, ami egészség- telen: vagy elhízáshoz, vagy gyomorpanaszok-

hoz vezet. Azt a gyereket, aki pedig uzsonnát visz otthonról, és vizet, nem üdítőt, kinevetik. Néhány évtizeddel ezelőtt egy osztályban egy- két elhízott gyerek akadt: ma ennek a többszö- röse, sőt van, hogy alig lehet látni normál test- súlyú gyereket. De jó hír a gyógyszeriparnak. Mert mikor felnő, fogyókúrás szereket szed jó esetben, rossz esetben vérnyomáscsökkentőt, vagy a cukorbetegség üti fel a fejét.

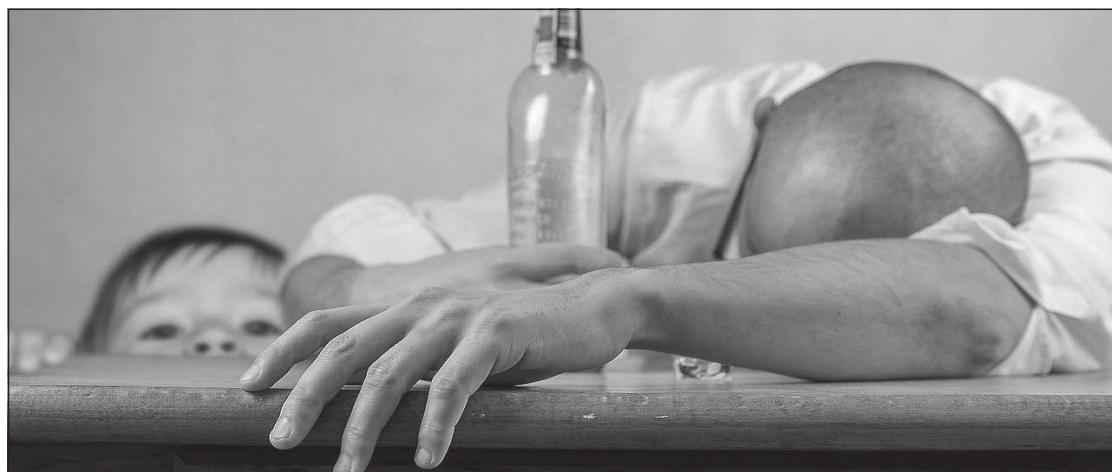
Mindemellett ott vannak a gyorséttermi ételek, melyekben túl sok kalória van, adaléka- nyagok is, sőt cukor is, de az egészség számára fontos ásványi anyagok, fehérjék szinte egyál- talán. A bennük levő ízfokozók sokakat függő- gövé tettek. Szoktunk beszélni alkohol-, drog-, cigarettafüggőségről, de ritkán kerül szóba a gyorséttermi kajafüggőség. Talán azért mert enni kell, és az evést senki sem tartja károsnak. Csakhogy nem mindegy, hogy mit eszünk.

Falvakon egyre kevesebben veteményez- nek a kertbe, mondván, hogy nagyon olcsó a zöldség, és sokkal szebb, mint amit mi megter- melünk. Igen ám, csakhogy milyen vegyszerek vannak benne, vagy milyen koncentrációban, arról nekünk fogalmunk sincs, mint ahogy ar- ról sem, mennyi antibiotikum van egy üzleti csirkemellben, hiszen a táp mellet abból is so- kat kapnak. „Rohamosan megnőtt a haszon- állatoknak adott antibiotikum mennyisége az elmúlt tíz évben Európában, így erősödik az a félelem is, hogy az állatok húásával elfogyasz- tott hatóanyag miatt súlyos betegségeknel semmit sem ér majd a kórházban adagolt an- tibiotikum, a kórokozók ugyanis rezisztenssé válhatnak a hatóanyagokkal szemben.” – írja egy internetes cikkben.

És még nem beszéltünk a városok szeny- nyezett levegőjéről a járművek és gyárak mi- att, sem a gyomirtó szerekről, melyek amellet, hogy benne vannak a zöldségekben, gyümöl- csőkben, vidéken abban az időszakban, ami- kor permeteznek, mérgezi a levegőt is, amelyet beszívunk.

Istennek temploma, az ember teste egy- re több méreggel és szeméttel töltekezik meg. Vajon számon kéri-e Isten rajtunk ezt az ön- pusztító életet? Minden bizonnyal!

TÓTOS BEÁTA

Ahol minden kezdődik és végződik

Adrienn hét éves. Olyan, mint a legtöbb vele egyidős apróság. Őszinte, gondtalan, kedves vagy haragos, vidám vagy morcos, ahogy épp a helyzet hozza. Ül a lecke előtt és babrálja a füzet lapjait. Nem ír, nem is olvas, csak úgy nézi a papírt. Lehet, hogy nem is látja, mit kellene írnia.

– Haladsz? – kérdem. Csak a fejét rázva jelzi, hogy nem.

– Mit nem értesz? – kérdezem a leckére gondolva.

– Azt, hogy hol van tata.

– Kerested? Mi történt vele?

– Nem, nem kerestem, mert mama azt mondta, ne keressem, mert úgysem lelem meg, mert meghalt.

– Mikor halt meg?

– Karácsony előtt.

– Voltál a temetésen?

– Nem vittek

– Miért?

– Mert hideg volt, meg... mert azt mondták, kicsi vagyok...

– Elmesélték neked, milyen volt a temetés?

– Nem, de már egyszer mondták, hogy megyünk tatához. El is mentünk valahova, egy furcsa kertbe, amiről azt mondták, hogy a temető.

– Voltál már ott?

– Nem, de nem is akarok oda menni többet.

– Miért?

– Mert hideg volt, és mert hazudtak nekem...

– Hazudtak? Mit hazudtak?

– Azt, hogy tatához megyünk, de tata nem volt ott.

– Miből gondolod, hogy nem volt ott?

– Mert nem láttam.

– Nem láthattad, mert eltemették.

Látszik rajta, hogy ez a magyarázat nem jelent neki semmit. Úgy tűnik, hogy megreked a beszélgetés. Végül a kicsi megmenti a helyzetet:

– Azt mondták, azért nem látom, mert Istennél van.

– Ez így van.

– De az hogy lehet? Akkor most eltemették, vagy Istennél van?

Ez a drága gyermek milyen nehéz kérdésekről gondolkodik!

– Mínd a kettő igaz. Akit te tatának ismerél, csakugyan eltemették. A lelkét, aki téged szeretett, Isten magához vette.

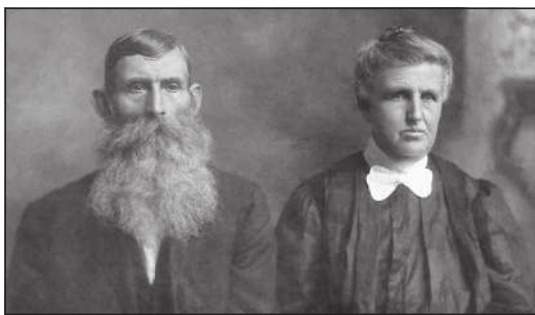
– Azt mondta Kinga, hogy az ő tatája is Istennél van.

– Nagyon, de nagyon sok tata és mama van már Istennél. Mióta Isten a világot megteremtette, nagyon sok ember meghalt.

– Azok már nincsenek?

– Nincsenek itt velünk. Itt voltak, de már nincsenek itt.

– Én most félek.

– Mitől félsz?

– Attól, hogy elfelejtem tatát. Azt mondták, ne szomorkodjak, nemsokára elfelejtem. Nem akarom elfelejteni! Szinte indulatba jött.

– Nem kell őt elfelejtened. Isten azért adta a nagyszüleinket és szüleinket, hogy szeressük egymást és tanuljunk tőlük. Akiket szeretünk, nem kell elfelejteni. Akkor sem, ha már nincsenek velünk.

– Neked van tatád?

– Már nagyon régen meghalt.

– Elfelejtetted?

– Az arcára már egyre halványabban emlékszem, de nem felejtettem el. Elfutja szememet a könny.

– Naaaa, ne sírj, nekem azt mondták, nem szabad sírni!

Két kézzel átöleli a nyakam. De ő is kezd sírni.

– De, szabad sírni, mert aki sír, az megvigasztalódik. Néhány pillanatig egymást átölelve szóltanul vigasztalódunk.

– Figyelj, majd egyszer én is ott leszek Istennél, ahol tata?

– Majd egyszer igen.

– És akkor már nem itt leszek?

– Nem, nem itt leszel.

– Minden Istennél végződik?

– Minden Istennél kezdődik, és Nála végződik.

– Ott is kezdődik?

– Ott ám! Meséltek már neked olyan dolgokról, amik akkor történtek, amikor még nem voltál?

– Sokszor.

– Hol voltál akkor, mikor még nem voltál?

– Hát... lehet, hogy Istennél?

– Mondjuk úgy, hogy Isten Tervében voltál. Isten tudta, ki leszel és milyen, kik lesznek a szüleid, ki lesz a tatád, a mamád, kikkel fogsz együtt játszani, mindent eltervezett.

– Azt is, hogy mikor megyek vissza hozzá?

– Igen, azt is.

– Akkor jó, csak ki kell várni. Mindig, mindenre csak várni kell...

Elmaszlatol egy könnycseppet, majd visszafordul a leckéhez. Látszik, hogy beletörődött az örökös várakozás változatlan tényébe. Egy óra múlva már egészen kivirult. Lehet, ő megértette azt, amit mások egész életükön át kutattak: hogy honnan jön és hová megy.

Végzetes döntés után

Mi lesz az öngyilkosok lelkével, üdvözülnek, kárhozatra jutnak? Isten tudja és adja a kegyelmet, vagy...? De mi van azokkal, akik sikertelen öngyilkosságot követtek el? Mi van azokkal, akik együtt kell élniük azzal, hogy nem sikerült megölni magukat?

Ha megfelelőképpen kezelik ezt a helyzetet, akár élettapasztalat is lehet belőle. Valami olyan, ami átlendíthet az érkező nehézségeken. Hisz az élet gondja-ira, az életben nem a halál a jó megoldás. Számos, sikertelen öngyilkosságot megkísérelt személy vallomás is tanúsítja ezt az igazságot.

Volt egy megrázó eset. Az illető a vonat elé állt. A családot, ismerősöket és barátokat megviselte a dolog. Utána sokat beszéltek róla: bátorság volt, vagy gyávaság? Megéri ilyet tenni, vagyis ez megoldás, vagy nem? Annyi biztos, hogy ő komolyan gondolta. Háttal állt a vonatnak, a fülhallgatóban zenét hallgatott, hogy ne hallja a vonat zúgását... Szörnyű eset. Nem akarta az életét, meg akart halni. Miért? Vannak, akik komolyan gondolják, és vannak, akik segélykérésnek szánják. Egy nagyot és rémisztőt kiáltanak, hátha valaki meghallja. És a sikertelen kísérlet(ek) után lehet, hogy nem változik semmi a körülményekben. De az illető rájön, hogy neki élnie kell. Annyi mindennek örülhet még, és annyi lehetősége lehet még. Ezek a közhelyesen hangzó mondatok teljesen hitelesen és tapinthatóan valószínűsítik csengenek számára.

Van, aki fiatalkori sikertelen öngyilkosságára úgy emlékszik vissza, hogy az utolsó pillanatban már megbánta, és örült, hogy nem sikerült. S ha lehetne, megölelné fiatalabb énjét. Ölelés. Talán ez hiányzik sok öngyilkossággal kísérletezőnek: megértő, elfogadó ölelés. Persze ez nem is olyan egyszerű. Könnyebb nem észrevenni a gondokat, a küzdelmet a szenvedő életében. Úgy tenni, mintha nem is lenne semmi gond.

Az is tény, hogy amikor hallom, látom, észlelem a másik önmaga ellen forduló agresszióját, hallom az állandó önsajnálatot. Az engem is agresszívvá tesz, türelmetlenné, és azt sem tudom, mit kezdjek ezzel az érzéssel. Próbáljam levezetni, oldani a másokban levő feszültséget. Mondjam ki azt az érzelmeket, amit a szenvedő szavaiban velem felfedezni. Ezzel a bennem levő feszültség is oldódik, a velem szemben levő ember pedig érzi, hogy figyelek rá és meg akarom érteni. Már ez a szándék is elég lehet kapaszkodónak.

Szeretethíd Jankafalván

A tavalyi évben csatlakozott gyülekezetünk IKE-csoportja a Szeretethíd önkéntes programhoz, melyet a Magyar Református Szeretetszolgálat szervez már jó pár éve. Olyan jól sikerült az önkéntes munkálkodás, hogy idén már év elején arról érdeklődtek az ifjak, hogy mikor lesz a Szeretethíd.

Ahogy közeledett az idő, úgy egyre lázasabban készülődtünk. Először is ki kellett gondolni, hogy milyen feladatokat hajtsunk végre. Ötletben nem is volt hiány. Majd következett a regisztráció a honlapon, a pólók beszerzése, a munkálatokhoz az eszközök megvásárlása, s május 19-én már készen is álltunk, hogy időnk-ből és erőnk-ből valamit adjunk a közönségnek, hogy az szebb legyen.

A mostani önkéntes napra 9-en vállalkoztunk. Az ifjak az iskola után, délután gyülekeztek a templom előtt, majd egy rövid imádság után először a közös munkát végeztük el: a gyülekezeti ház középső szobáját kiürítettük, hogy hárman elkezdjék a gyülekezeti könyvtár létrehozását. Ehhez a lányok először műfaj szerint szétválogatták a könyveket, majd számítógépre rögzítve leltározták. Közben port törölgettek könyvekről és könyvespolcra, valamint egy olvasóasztal is megújult festésük által.

A fiúk a régi iskola udvarán lévő játszótér festését vállalták. Tavaly, szintén a Szeretethíd keretében, már nagy részét lefestettük, de pótolni kellett hiányzó részeket, s ezek festése most történt meg.

Közben folyt a templom előtti fűvágás, melyet szinte mindenki ki akart próbálni. A játszótér és a templom előtti rész megszépülése után az önkéntes fiukkal elindultunk a faluvégéről, hogy összegyűjtjük a szemetet.

Sajnos ránk esteledett, s így ezt a munkánkat nem tudtuk befejezni, mint ahogy a könyvek katalógizálása is túl nagy feladatnak bizonyult az idő rövidsége miatt. Abban maradtunk, hogy kijelölünk egy szombatot (május 20-a azért nem volt jó, mert Váradon a Református Egységnapon vettünk részt), s az elkezdett és eltervezett munkákat megvalósítjuk.

Már odakint sötét volt, mikor asztalhoz telepedtünk, s egy kis jutalom pizzázással csillapítottuk éhségünket, majd elfáradva, de annál lelkesebben távoztunk haza éjszakai nyugalomra.

Jó érzés volt önkénteskedni, falunkért, gyülekezetünkért valamit tenni, jó érzés volt tudni, hogy a 17 000 regisztrált református közt a mi kis csapatunk is jelen volt. Soli Deo Gloria!

JAKÓ SÁNDOR

Sütő András: Fügedes a pokolban, avagy Sáronnak nárcisza

GONDOLATOK A VÁRAD-VELENCEI IFJÚSÁGI SZÍNHÁTSZÓ CSOPORT BORSI ELŐADÁSÁRÓL

Sütő András drámáját Farkas Antal lelkipásztor rendezte színpadra a gyülekezet színjátszó csoportjával. A reformáció 500 éves évfordulóján az előadás tükröt tart nem csak a hitetlenségnek, de a szeretetlen, ítélkező vallási dolyf elé is.

A liberalizmus eszméinek köszönhetően a lelkészek sokszor ütköznek abba a problémába, hogy a nyugatról beszivárgó fertő, és annak irányzatai, nem csak éket ütnek az emberi lélekbe, de ólomként rá is nehezedenek arra.

Ebből kifolyólag a blaszfémia, a hitélet elsvárosodása és a vallásos gyökerekhez való ragaszkodási képtelenség, a mai kor emberénél komplex tünetként jelenik meg.

Azonban ugyanakkora veszélyt jelenthet a hitetlenség ellenpólusaként a bigottság is.

Sütő András: *Fügedes a pokolban, avagy Sáronnak nárcisza* című darabjában az író tökéletesen megeleveníti – a főszereplőn keresztül – a vallásos hitbuzgóság komikus és egyben tragikus oldalát is.

Ez a két szál párhuzamosan egymás mellett fut, majd a történet végén váratlanul és elsőprő erővel felülkerekedik, győzedelmeskedik a tragikus oldal, a lélek bukása.

A történet egy özvegyembert tár elénk, aki öt kamasz lányát próbálja kordában tartani. Hetednapos adventistaként mindent megtilt számukra (húsevés, szórakozás, tánc). A bigottságából adódóan, atyai szigorral megfűszerezve a hitét rá akarja erőltetni gyermekeire, és mindehhez vesszőt, botot és nadrágszíjat használ.

Ebből fakadóan lányai számára még inkább édes a tiltott gyümölcs, és az apa szigorú korlátai között igyekeznek identitásukat kibontakoztatni, és az élet szépségeire rácsodálkozni. Az előadásban láthattuk, hogy mindezek a feltételek, amit Fügedes Károly házirendként kitűz, egy állandó konfliktushelyzetet generál, elsősorban önmagával szemben. A történet a főszereplőjét először a rengőn szunyókálva láthatjuk, amikor kitör belőle álmában egy mondat: „Ó, ne büntess engem Uram... nem ettem húst...”

Bár megmosolyogtató ez a jelenet, mégis rendkívül mélyen szántó. A tudattalanjából feltörő vágyálmok kivetítése. A saját korlátai átlépésének szívzaggató fájdalma. Mintha mindez egyfajta sejtelmes előképet adna a főszereplő meghasonlásához.

Egy félreértésből adódóan, a sötét szobába belopakodót, a lánya egyik szeretőjének véli,

és teljes dühét kitölti rajta, sűrű ütlegelések közepette. A tévedésre csak akkor derül fény, amikor a petróleumlámpa pislákolni kezd, és lassan bevilágítja a szobát és a szörnyű titkot. A Prédikátor félhomályban való felismerése, és a döbbenet hatására nem csak testileg rogyik össze, de teljes önazonosságában is. Ezt tetőzi a Prédikátor lesújtó szavainak súlya, és a számára leginkább kedves hívének a gyülekezetből való kizárása.

A konklúziót levonva elmondhatjuk, hogy a vakbuzgóságnak is lehetnek súlyos következményei, gondoljunk csak a történelem viharai-ban bekövetkezett eseményekre, pl. keresztyénüldözés, rekatolizáció, holokauszt, kommunizmus, stb.

Ehhez kapcsolódóan azt is megemlíthetjük, hogy a hitet se pálcával, sem bottal, sem forró vassal nem lehet egy ember lelkébe befészkelni. Mert mindezek az ajándékok Istentől jönnek, az Ő Szentlelkének erejétől.

A Várad-velencei színjátszó csoport előadását kirobbanó sikerrel és hatalmas vastappsal értékelték a nézők Borson.

A díszlet aprólékossága, a szereplők átélése, a nagyszerű vonalvezetés kiválóan követte az író által megálmodott cselekményt, és a szereplők jellemvonásait, térben és időben. Egyúttal rálátást biztosított az akkori kor és eszme sajátosságaira.

Ezúton is köszönjük mindazoknak a velencei fiataloknak, akik idejüket és energiájukat nem sajnálva, készek voltak ebben a színdarabban részt venni, és legjobb tehetségük szerint előadni azt.

Köszönet illeti továbbá Farkas Antal lelkipásztort is, aki a színdarab rendezői szerepét öltötte magára, hogy még inkább összekovácsolja a gyülekezeti tagjait, és megörvendeztesse a nagyérdemű közönséget.

Isten gazdag áldása legyen életükön és további munkásságukon!

BÁTORI JUDIT

Református összetartozás vasárnapja Torontóban

A torontói Első Magyar Református Egyház lelkesze több mint két évtizede az 1987-ben Erdélyből (Pusztáújlak, Bihari egyházmegye) az Amerikai Egyesült Államokba, majd onnan 1994-ben Torontóba áttelepült Vass Zoltán, aki nemcsak híveit szolgálja, hanem egyúttal a kanadai reformátusságot és Kanada egész magyar közösségét is. Tagja a MÁÉRT-nek, elnöke a Budapesten ülésező Diaszpóra Tanácsnak, alelnöke a Kanadai Magyarok Országos Szövetségének.

A torontói Első Magyar Református Egyház az idén kivételesen pünkösdvasárnapkal egybeeső nemzeti összetartozás napját egy héttel később, ünnepélyes és felemelő körülmények között tartotta meg. A köszöntők azt hangsúlyozták, hogy mi egyek vagyunk, testvérek, és összetartozunk, még akkor is, ha több mint hétezer kilométer választja el a kanadai magyarokat az anyaországtól, saját vagy ősök szülőföldjétől. Novák Katalin államtitkár a magyar kormány kötelességének tartotta, hogy segítséget nyújtson ahhoz, hogy nemcsak a Kárpát-medencében, hanem a diaszpórában élők is mindennap megélhessék magyarságukat. Szabó Stefánia főkonzul elismerését és háláját fejezte ki a közösségi tevékenységet felvállalóknak. Ezt követően az Orbán Balázs Egyesület szervezésében székely ruhába öltözött, több nemzedéket megtestesítő csoport hozta be a székely zászlót a templomba, hogy a magyar és a kanadai zászlók mellé kerülhessen, és vasárnapról vasárnapra erősítse a hívek, kiváltkép-

pen az Erdélyből származók identitástudatát. Saját könnyeivel küszködve Vass Zoltán házigazda lelkész arra kérte a Fennvalót: „Áldd meg székely népünket! Áldd meg a mi nemzetünket szétszórtságában!”

Nagytisztelű Balog Zoltán miniszter ige hirdetésében János apostol szavai által a keresztyénség, a reformátusság hit általi győzelmére szólított fel, ami nem más, mint Isten Lelkének a kiadása a világban. Mégis, miközben együtt ünnepeljük Isten csodálatos tetteit, eszünkbe jutnak a vereségeink is, hiszen a történelem során Jézus nevében keresztyének pusztították egymást, és napjainkban úgy tűnik, hogy végleg sikerül kiirtani a keresztyénség őshazájában azokat, akik még Jézus anyanyelvén mondják el a Miatyánkot. Micsoda szégyene ez a világnak! És hol van a győzelem, amikor omladozó templomok, üres padok, gyengülő hit tapasztalható? Igenis, van feltámadás, amiként Berlin egykor pusztulásra ítélt protestáns templomának homlokzatán újra teljes fényében tündöklök a felirat: „Ez a győzelem, ez a mi hitünk!” Mi pedig keressük csak tovább a hit győzelmét közösségeinkben, családjainkban! Bízunk Krisztus életében, halálában, feltámadásában! Jézus élettörténete legyen életstratégia számunkra, és hit által keressük a szeretet győzelmét, Isten szeretete által embertársaink szeretetét! A hit győzelmével együtt a másik ember ajándéka, és a keresztyének mindig ott győznek, ahol együtt győznek.

A nemzeti összetartozás jegyében hitre, bizalomra felszólító miniszter-lelkész vallástól és lakhelytől függetlenül azt kívánta, hogy az anyaországi, a Kárpát-medencei, az amerikai magyarok családjában, egyházaiban, közösségeiben kiteljesedjen a hitből táplálkozó szeretet. „Aki szeretetben él, Istenben él, és Isten él benne.” (1Jn 4,16)

DR. ÁBRÁM ZOLTÁN

A reformáció 500. évfordulójának megünneplése Észak-Amerikában

Magyarország miniszterelnöke és az országgyűlés elnöke fővédnökségével, a dunamelléki, az erdélyi és az amerikai református püspökök, kanadai és egyesült államokbeli lelkészek és egyháztagnak jelenlétében, valamint lutheránus, baptista, presbiteriánus meghívottak részvételével a reformáció ötszáz éves évfordulóját ünnepelték meg Észak-Amerikában. „A megújulás lendülete” mottóval sorra kerülő rendezvényre és gyülekezeti napra jelképesen a pünkösdöt és a nemzeti összetartozás napját követő időszakban került sor. A résztvevők az alábbi zárónyilatkozatot fogadták el:

ZÁRÓNYILATKOZAT

Mi, a világ minden pontjáról összegyűlekezett protestáns egyházak képviselői, ezennel kifejezésre juttatjuk:

– Isten iránti hálával tekintünk a Reformáció 500. évfordulójának megemlékezésére és megünneplésére, mely lehetőséget kínált a közös protestáns hit és együvé tartozás kifejezésére.

– Hálát adunk a Reformáció életmegújító hatásáért melyet magyar nemzetünk-re gyakorolt.

– Örömmel fejezzük ki a tekintetben, hogy a szétszakadozottság ellenére egyek vagyunk, hitünkben és magyarságtudatunkban pedig az egység munkálásának gyümölcseit tapasztaljuk.

– Jóleső érzéssel tekintünk a jelenlegi magyar kormány nemzetpolitikájára, ezen belül a diaszpórában élő magyar közösségekkel való törődésre és azon törekvésekre, melyek hosszú távon biztosítani kívánják a világ magyarságának fennmaradását és gyarapodását.

– Kifejezésre juttatjuk aggodalmunkat, együttérzésünket a Kárpát-medencében és azon kívül élő, nehézségekkel küzdő protestáns testvéreinkért és magyar közösségeinkért.

– E jeles ünnep alkalmából, mi, a konferencia résztvevői elkötelezzük magunkat keresztyén hitünk folyamatos megújítására, az egység további munkálására, Krisztus iránti hűségünkre és Anyaszentegyházának építésére.

Hitvalló elődeink példáját követve, reménységgel tekintünk a jövő felé, hogy az elkövetkező nemzedékek is örömmel fogják szolgálni Krisztus és a Reformáció ügyét. Soli Deo Gloria!

Niagara Falls, Kanada, 2017. június 9.

Pályázati felhívás

Az Érmelléki Református Egyházmegyébe kebeleztetett Csokalyi Református Egyházközség Presbitériuma pályázatot hirdet a megüresedett lelkészi állásra.

Lélekszám: 424.

Temploma: felújított, központi fűtéssel ellátott, az orgona most van felújítás alatt, mely befejezés előtt áll.

Lelkészi lakás: 3 szoba, konyha, előszobák, fürdőszoba, iroda, éléskamra, központi fűtéssel – minden jó állapotban; nyári konyha, pince.

Rendelkezésre áll még dupla garázs és 15 ár kert, gyümölcsös.

Iskola: óvoda és I-IV. osztály helyben. V-VIII. osztály és középiskola: Székelyhídon (7 km). Az iskolabusz a parókia előtt áll meg.

A település a Szatmár-Váradtól 2 km-re van, a bekötőút aszfaltos, a székelyhídi határátkelőtől 17 km-re van és 40 km-es körzetben van Debrecen és Várad.

A gyülekezet rendelkezik 25 ha földterülettel, gyülekezeti házzal, amely manzárdos, konyhával és 2 fürdőszobával felszerelve. Ezen kívül egy visszakapott református iskolával, mely felújítás alatt áll, de az alsó része már rendezvényekre kiadható, rendbe van téve.

A gyülekezet holland és ír kapcsolatai miatt előnyös valamely idegen nyelv (angol, német, holland) ismerete.

Lelkészi javadalmazás: besorolás szerint.

Jelentkezési határidő: 2017. július 15.

KRE

ILYEN SE VOLT MÉG!

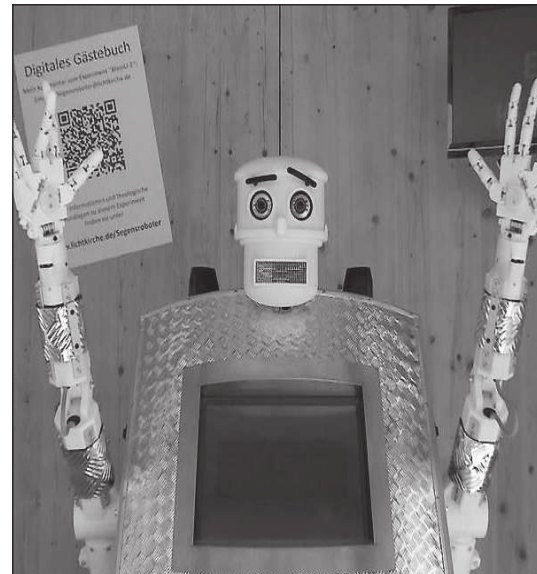
Robotpap osztja az áldást Wittenbergben

Nem is igazán tudják a német keresztyének és a reformáció emlékévének alkalmából Wittenbergbe látogató turisták milliói, hogy mit szólnak a legújabb reformáció-hóbort-hoz: ahol 500 évvel ezelőtt Luther Márton ki-segezte a reformáció tételeit, most egy robot oszt áldást az elképedt híveknek.

A BlessU-2 nevű robotpap öt nyelven oszt áldást, és a reformáció kezdetének ötszáz éves évfordulója alkalmából állították szolgálatba a szimbolikus helyszínen. BlessU egyben egy kísérlet is: azt akarták kipróbálni ezzel, hogy valóban lehetséges-e az áldás egy gépen keresztül, vagy mindenképp szükség van-e az emberi jelenlétre. Hitvalló keresztyének szerint erre a kísérletre fölösleges volt ennyi pénzt kidobni, mert a válasz eddig is ismert volt: ember ossza az áldást, ne pedig egy robot.

A robot felemeli a kezét, világít és (opcionális módon női vagy férfihangon) a Bibliából idéz, majd áldást oszt. Van tartalékrobot is, ha elromlana. Az egész jelenség alig üti meg egy vásári látványosság szintjét, ami miatt mégis tömegek veszik körül a robotot, az a döbbenet tehetetlen némasága, hogy ilyen is van a nagy múltú lutheránus templomban.

A helyi egyházi képviselő szerint az is volt a cél, hogy provokáljanak ezzel. „Az emberek kíváncsiak, érdeklő őket az újítás.” Arra azért nem számítanak, hogy ez lenne a megoldás az Európa-szerte jellemző paphiányra. „Nem akarjuk teljesen robotizálni az egyházi munkát, de arra kíváncsiak vagyunk, adhatunk-e teológiai perspektívát egy gépnek.” Ami a pro-

vokálást illeti, az egyetlen dolog volt, amivel a szervezők elérték a céljukat, sikerült számos keresztyént felháborítani vele.

BlessU-2 nem az első gépi vallási figura. Tavaly egy pekingi buddhista templomban helyeztek működésbe robotszerzetest. Ez még inkább aláhúzza az egész kezdeményezés komolyságát, hiszen a nevenséggé, jelentéktelenné teszi a hitet, amikor egy gépbe tetszőleges vallási szertartást lehet beprogramozni.

A hírt az internetes fórumokon élénk kommentelés kísérte, az egyik legfrappánsabb komment azt jegyzi meg, hogy Wittenbergben már áldást is osztanak a robotok, de egy buszjegyet a jegykiadó automatából csak hosszas kínlódás után lehet csak venni.

VIATOR

Fricska

Egy vasárnap délelőtt az 500 éves reformáció ünnepi alkalmából egy református gyülekezetbe ellátogat kíváncsiságból a katolikus gyülekezet gondnoka is. A református gondnok meglátja, és maga mellé invitálja a padba. Zsúfolásig megtelik a templom, az óra is elütötte az időt, de a lelkész nem jön, a harang pedig zúg tovább.

A katolikus gondnok meg is kérdi a reformátust:

– Hát nem jön a pap?

A református gondnok, aki akkurátus választ akart adni, hogy eligazítsa a kollegáját a harangozás technikája és a pap érkezésének bonyolult összefüggéseibe, a harangozásra célozva így szól:

– A lelkipásztor csak akkor jön, ha behúzzák!

A katolikus gondnok erre megbotránkozva feleli:

– Hát a miénk örömmel jön templomba, nem úgy kell behúzni, mint a magukét!

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323
Megjelenik kéthetente.

Szerkesztőbizottság: Ghitea-Szabó József-Levente, Oroszi Kálmán, Rácz Ervin, Szomor Attila, Tokár Sándor, Tötös Beáta, Wagner Erik. Felelős szerkesztő: Visky István. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Szerkesztőség: BH-410202 Nagyvárad, Sulyok István u. 9. sz. Tel.: 0726-242.824, 0259-435.386. E-mail: harangszo.ujtag@gmail.com Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszoujtag.wordpress.com. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenci Kertész Ábrahám Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkészi hivatalokon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.